

ОТДАДЕННОСТТА НА ЦЯЛ ЕДИН ЖИВОТ

Старейшина Даллин Х. Оукс

от Кворума на дванадесетте апостоли

Вечер край огнището на ОСЦ за несемейните младежи
1 Май 2005 г. • Оуклътнд, Калифорния

Братя и сестри, благодарен съм на хора за тази вълнуваща и вдъхновяваща музика, както и на президент Стивън Едгрен за това представяне.

За мен е удоволствие да съм тук в Оуклътнд. На тези от вас, които са тук, и на онези, които участват от далечни места, казвам благодаря за вашето присъствие.

Радвам се да говоря пред тази публика от младежи между 18 и 30 години. Най-малката ни дъщеря е в тази възрастова група. Както и 15 от нашите 28 внуци. Така че изпитвам особен интерес към 18-30 годишните.

Живейте според Евангелието ден след ден

Като говоря на вас, говоря на бъдещето. Вие сте бъдещите ръководители в сферите на бизнеса, образованието, науката, на градове, щати и нации, както и на Църквата. Нещо по-важно, вие сте бъдещите ръководители на семействата в Църквата.

В подготовката ми за тази вечер изучавах речта, изнесена на скорошна вечер край огнището на ОСЦ за несемейни младежи. Денят беше неделя, 6 февруари, а мястото - Центърът Мариот в УБИ. Говорител бе старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на Дванадесетте. За мен изучаването на тази реч бе едновременно поучително и затрогващо.

Ще си спомните, че старейшина Нелсън ви помоли да „помислите за себе си – не каквито сте в момента, а каквито ще станете след, да кажем, 50 години“. Той попита: „Какви искате да *бъдете* след 50 години?“ После отправи едно изключително послание за „Вярата и семействата“. Разказа за собствения си живот и този на скъпата си спътница, Данцел. Говори за дългата им борба да получат образование. Говори за изборите, които са направили по време на семейния си живот, търсейки първо царството Божие. Вярата, каза той, е била „пътеводната звезда на (техния) семеен живот“. Той си спомни факта, че е изпратил първата си сметка за хирургическа услуга чак на 12-та година след завършването на медицинския факултет. До този момент те вече имали пет деца. Можете да си представите вярата, която са упражнявали, и жертвите, които

са правили, за да вървят напред като семейство, докато д-р Нелсън завършил този дълъг период на професионална подготовка. (Виж *Вяра и Семейства*, Вечер край огнището на ОСЦ за несемейните младежи, 6 февруари 2005 г., стр. 1-2.)

Ако сте слушали силното послание на старейшина Нелсън на априлската конференция, знаете защо за мен бе затрогващо изживяване да чета тази реч, произнесена на 6 февруари тази година. В нея той отдава забележителна и заслужена почит на скъпата си спътница, и само шест дни по-късно тя внезапно почина. Действително, както ни учи старейшина Нелсън, животът носи внезапни изненади и за всеки от нас е добре не само да гледа в бъдещето към онова, което желае да бъде след 50 години, но и да живее всеки ден така, че винаги да е готов, ако бъде внезапно призван в небесния дом.

„Гледайте да ги вършите“

Миналата седмица говорих с един член на Кворума на дванадесетте апостоли относно отзивите, които получихме за речите ни на априлската конференция. Приятелят ми каза, че някой му заявил „Наистина ми хареса вашата реч“. Бяхме на едно мнение – не този е коментарът, който бихме желали да получим. По думите на приятеля ми, „Не произнесох тази реч за да бъде *харесана*. Той какво мисли че съм, някакъв артист ли?“ Друг член на нашия Кворум се присъедини към разговора с думите „Това ми напомня историята за един добър пастор. Когато един енориащ му казал: „Наистина харесах днешната ви проповед“, свещеникът отвърнал: „В такъв случай не сте я разбрали“.

Сигурно помните, че на конференцията този април говорих за порнографията. Нито един човек не ми каза, че „е харесал“ тази реч – никой! Всъщност в нея нямаше нищо, което и аз самия да харесам.

Споменах тези скорошни разговори, за да обясня принципа, че едно послание, изнесено от Висш ръководител на обща конференция – послание, изготвено под влиянието на Духа, за да продължи Господното

дело – не е дадено, за да бъде харесано. То е дадено, за да вдъхнови, поучи, предизвика или поправи. Дадено е да бъде чуто под влиянието на Духа Господен с цел слушателят да извлече поука от речта и от Духа какво той или тя следва да *направи* в това отношение.

Цар Вениамин е разбирал този принцип и го е обяснил. Неговата изключителна проповед, записана в първите няколко глави на Книгата на Мосия, започва със следните думи:

„Братя мои, всички вие, които сте събрани заедно, вие, които можете да чувате словата ми, които ще ви кажа този ден;... аз не ви заповядах да влезете тука, за да се отнесете лекомислено към словата, които ще ви кажа, но за да се вслушате в мене и отворите ушите си, та да можете да чуете, и да отворите сърцата си, та да можете да разберете...” (Мосия 2:9).

Както учи този пророк и цар, когато дойдем да чуем Господен служител, не бива да „се отнасяме лекомислено към словата”, които той изрича. Наш дълг е да отворим ушите си, за да чуем и сърцата си, за да разберем. И това, което следва да се стремим да разберем, е какво трябва да *направим* във връзка с посланието. Сигурен съм, че тъкмо това е имал пред вид цар Вениамин, защото по-късно в изключителното си послание той казва, „и сега, ако вярвате във всички тези неща, гледайте да ги вършите” (Мосия 4:10). Моля ви, помнете този принцип, докато ви говоря в този неделен ден.

„Спокойна и стабилна отдаденост на цял един живот”

Озаглавих речта си „Отдадеността на цял един живот”. Заех това заглавие от нещо, казано от губернатор Адлай Е. Стивънсън от Илинойс, кандидат на Демократическата партия за президент на Съединените щати през 1952 и 1956 г. Той беше чудесен човек и щеше да стане президент, ако не се съревноваваше с такъв популярен съперник като Дуайт Д. Айзенхауер.

Говорейки пред конгрес на Американския легион, Стивънсън даде следното мъдро изложение за патриотизма. Той каза, че това, от което се нуждаем, „не са кратки неистови изблици на емоция, а стабилната и спокойна отдаденост на цял един живот” (реч, произнесена на 27 август 1952 г., цитирана в John Bartlett, *Familiar Quotations*, 13-то издание, 1955 г., стр. 986). Харесвам това – „не кратки неистови изблици на емоция, а стабилната и спокойна

отдаденост на цял един живот.” Ще използвам това описание на патриотизма като формула как следва да живеем според Евангелието.

Някои хора живеят според Евангелието на „кратки неистови изблици на емоция”, следвани от дълги периоди на отсъствие, или от присъствие, изпълнено с непоследователност или прибързаност. Това, от което се нуждаем в живот според Евангелието, е „стабилна и спокойна отдаденост на цял един живот”.

И така, какво значи да се подчиняваме на заповедите, да спазваме заветите си и да служим на Господ със „стабилната и спокойна отдаденост на цял един живот?” Това значи да сме 100% светии от последните дни 100 % от времето. На езика на Писанията това значи да следваме напътствието, което цар Вениамин дава на народа си: „...аз бих желал да останете постоянни и непоклатими, винаги изобилстващи на добри дела, та Христос, Господ Бог Всемогъщи, да ви запечати за Негови...” (Мосия 5:15). Това значи да следваме призива, отправен от татко Лехий към неуверения му син: „О, да би могъл да бъдеш като тази долина, непоколебим и постоянен, и непоклатим в спазването на заветите Господни!” (1 Нефи 2:10).

„Отдадеността на цял един живот” изисква човек да бъде спокоен и стабилен, постоянен и непоколебим. Ние силно се придържаме към своите завети и към ръководството и поученията на служителите на Господ, тъй че да не бъдем, както пише апостол Павел, „деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение” (Ефесяните 4:14). Това е наш стандарт и наша цел. Този непоколебим стандарт изисква от нас да избягваме крайностите. Представянето ни изисква да бъдем един постоянен 100%-ово отдаден служител, не неистов и моментен 120%-ов фанатик.

Един уважаван учител, който имах преди години в УБЙ, даде следното определение за фанатик: „Фанатик е онзи, който загубва от поглед целта си, но удвоява усилията си да я достигне”. Това определение ми бе добър водач за цял живот и ви го препоръчвам и на вас. Не се стремете да докажете отдадеността си чрез фанатични ексцесии или други доказателства тип „прекален светец”. Ние плащаме десетъка си, но помним, че той е твърди 10% – не 8%, определено не на пресекулки или с неистово изхвърляне от 12%.

Това ми напомня за загрижеността, която изрази пред мен президент Харолд Б. Лий, когато бях президент на УБЙ. Малко преди освещаването на храма

Прово той изрази безпокойство, че достъпността на близкия храм може да накара някои студенти в УБЙ да го посещават толкова често, че да занемарят обучението си. Той настояваше да работя с президентите на кол, за да е сигурно, че студентите разбират че дори нещо важно и свято като храмовата дейност трябва да се извършва с мъдрост и в порядък, тъй че те да не занемаряват обучението, което следва да бъде тяхна главна грижа през годините им в УБЙ.

Опасности от прекаляването при прилагане на добри принципи

Преди повече от 10 години изнесох една реч, озаглавена „Нашата сила може да стане наше поражение“ (*Ensign*, окт. 1994 г., стр. 11–19). Говорих за това какво става, когато вземем един добър принцип или заповед и прекалим с прилагането му. Дадох 20 примера. Адаптирах 5 от тях към сегашния ми призив да упражняваме стабилна и спокойна отдаденост на цял един живот вместо това, което губернатор Стивънсън нарича „кратки неистови изблици на емоция“.

По достатъчно подходящ начин първият ми пример се отнася до патриотизма. Дори любовта към страната, доведена до крайност, може да ни увреди духовно. Има граждани, чиито патриотизъм (както го определят те) е толкова неистов и всепоглъщащ, че изглежда надхвърля всяка друга отговорност, включително към семейство и църква. Например чуваме за някои патриоти (така наречени), които участват в и снабдяват частни армии и извършват частни приготовления за въоръжен конфликт. Прекомерната им ревност в един аспект на патриотизма накърнява духовността им, като се отдръпват от общуване с Църквата и се отделят от управлението на гражданските власти, подчинени на които сме всички ние според нашия Символ на вярата.

Вторият ми пример засяга хора, които проявяват всеобхватна отдаденост към едно определено учение или заповед от Евангелието на Исус Христос. Това може да бъде прекомерно съсредоточаване върху семейната история, извънмерно занимание с конституционното управление или други специални занимания.

В едно запомнящо се обръщение от октомврийската конференция през 1971 г. старейшина Бойд К. Пакър оприличава пълнотата на Евангелието с клавиатурата на пиано. Той ни напомня, че човек може да бъде „привлечен от определен клавиш“, например някакво учение, което иска да „чува изсвирено отново и отново“. Той обяснява:

„Някои членове на Църквата, които би следвало да са по-разумни, си избират един или два любими клавиша и дрънкат върху тях непрестанно... Те губят представа, че има пълнота на Евангелието, ... (което отхвърлят) поради предпочитание към любима нота. Това става прекалено и изопачено и ги подлъгва към вероотстъпничество“ (*Teach Ye Diligently*, 1975 г., стр. 44).

Можем да кажем за такива хора, както казва Господ за сектата на шейкърите, че „те желаят да узнаят истината частично, а не цялостно“ (У. и З. 49:2). И така, нека се пазим от любим клавиш. Ако дрънкате върху един клавиш, като изключвате или сериозно нарушавате цялостната хармония на евангелската клавиатура, вие се отклонявате от препоръчаната спокойна и стабилна отдаденост на един цял един живот.

Сред тези примери за опасността от добри принципи, с които се прекалява, трябва да признаем един мой собствен недостатък. Трябва да сте чували пословицата: „Не бъди първия, който изпитва новото, нито последния, който отхвърля старото“. Ако става дума за технологичните чудеса на това поколение, като компютъра, предполагам, че съм последния, който отхвърля старото.

Все още използвам една механична пишеща машина. Повече от 50 години пиша писма и резюмета и съставям част от речите си на механични пишещи машини. Преди няколко години последната от тях, добрата ми стара надеждна преносима пишеща машина окончателно издъхна. Започнах да ѝ търся заместник. Не беше лесно да намеря такъв.

Технологичното поколение, последвало механичните пишещи машини, бе на електрическите. Аз съвсем бях пропуснал това поколение. След тях бяха дошли текстообработващо оборудване и компютри с нарастващо равнище на сложност, като това, което моята талантива секретарка Марджи МакНайт, е използвала за написването множество чернови на тази реч. Това, което магазините продават днес, са компютри, тъй че не биваше да се чудя, когато младите продавачи ми отправяха озадачени погледи, когато питах за преносима механична пишеща машина. Един изобретателен младеж гордо ми показа една достатъчно малка и лека електрическа машина, която можеше да се носи от един до друг контакт, и ме попита това ли търсех.

Накрая открих един малък магазин с възрастен собственик с прошарена коса, който знаеше какво представлява преносимата механична пишеща машина.

Той все още имаше една в задната стая и аз бях развълнуван, че ще си я купя. Собственикът бе малко озадачен от това какво ще правя с нея. Бе твърде възпитан да попита, но изказа предположение. Подавайки ми новата пишеща машина, той каза „Не продаваме много от тези. Сигурно доста живеете на палатка.” Това е истинска история!

Продължавам с трети пример за контраста между стабилната отдаденост и кратките неистови изблици на емоции. Желанието да жертваме всичко, което притежаваме, за Господното дело със сигурност е белег за отдаденост. Всъщност това е завет, който сключваме на свети места. Но това трябва внимателно да се ограничава до онези жертви, които Господ и Неговите служители изискват от нас в днешно време. Следва да кажем с думите на Алма, „защо трябва да искам повече от това да изпълнявам делото, за което съм бил призван?” (Алма 29:6). Хора, които считат за недостатъчно да плащат десетъка и даренията си и да работят на поста, за който са призвани, лесно могат да бъдат заблудени от сектантски групи, предлагащи това, което ще наричам „неистови изблици” на готовността им да жертват.

Четвъртият пример се отнася до целите. Има голяма сила в това да бъдем концентрирани върху целите си. Всички сме виждали добрите плодове на това. При все това прекомерното концентриране върху целите може да направи така, че човек да забрави колко важни са праведните *средства*. Когато това стане, похвалната стабилна отдаденост може да се превърне в опасно прекаляване.

Петата област, в която трябва да се стремим към стабилен курс и да избягваме неистово прекаляване, засяга финансите. Заповядано ни е да даваме на бедните. Може ли изпълняването на това основно християнско задължение да доведе до прекаляване? Да, може. Виждал съм го. Вероятно вие също сте виждали хора, които изпълняват задължението да дават на бедните толкова прекомерно, че предизвикват обедняване на собствените си семейства, харчейки време или имущество, необходими за членовете на техните семейства.

Според старата фермерска поговорка не бива изяждаме семето за посев. Такова прекаляване ще ни лиши от възможността да сеем и прибираме реколта следващата година, с която да издържаме семейството си и да даваме на бедните. Цар Вениамин, който заповядва на народа си да нахрани гладните, да облече голите, да посещава болните и да служи за облекчаването им

(вж. Мосия 4:26), също ги предупреждава „всичко това да се изпълнява с мъдрост и порядък; защото не е нужно човек да бяга по-бързо, отколкото има сили” (ст. 27; вж. и У. и З. 10:4).

Като приключвам с петте примера, искам да отправя едно предупреждение. Принципът, който възприемам, че трябва да следваме спокойна отдаденост и да избягваме неистовите ексцесии, може да бъде разбран, че трябва да имаме „умереност във всички неща”. Не е така. Спасителят ни е заповядал да служим с цялото си „сърце, мощ, разум и сила” (У. и З. 4:2), да „търс(им)... ревностно богатствата на вечността” (У. и З. 68:31) и да бъдем „доблестни в свидетелството за Исус” (У. и З. 76:79). Той също ни казва, че ако сме хладки, нито топли, нито студени, ще ни повърне от устата Си (Откровението 3:16). Идеята на примерите ми е, че трябва да бъдем балансирани и постоянни в своите усилия, отдаденост и отговорности.

Излизане на среща срещу „шляене”

Опитах се да дам примери за важността на цял един живот на спокойна отдаденост в контраст с опасностите от прекаляването с прилагането на добри принципи. Ако още не съм ви дал пример, който ви предизвиква да се вгледате в собственото си поведение, вероятно последната тема ще го направи.

В обръщението си на годишното актово събрание в УБЙ преди две седмици старейшина Ърл С. Танги се позова на една статия в неотдавнашното издание на сп. *Time*, отнасяща се до младежи на ваша възраст. Тя посочва, че годините между 18 и 25 са се превърнали в „особен и отделен етап на живота, една странна, преходна ничия земя между юношеството и зрелостта, в която хората се бавят за още няколко години, (отлагайки)... отговорността на зрелостта” (Lev Grossman, „Grow Up? Not So Fast,” *Time*, 24 януари 2005 г., стр. 44). Статията описва тези преходни индивиди като „перманентни юноши, ...двадесет и нещо годишни Питър Пановци” (стр. 42). Изразявайки този анализ в термини, по-близки на аудиторията от абсолвенти на УБЙ и техните семейства, старейшина Тинги говори за „нерешителността, която някои завършващи университетата имат в ...приемането на отговорността за брак и семейство” (началото на речта, 21 април 2005 г.).

Тази тенденция на отлагане отговорностите на зрелостта, включително брак и семейство, със сигурност се наблюдава сред нашите несемейни младежи, членове на Църквата. През последните две десетилетия

средната възраст, на която се сключва брак, се увеличава, а броят на децата, родени от семейни двойки от членове на Църквата, намалява. Посланието на старейшина Нелсън на вечерта край огнището преди три месеца, „*Вярата и семействата*“, говори за това, то е и част от моята тема „Отдадеността на цял един живот“. Затова ще завърша, като споделя някои теми на загриженост за съществуващата практика на взаимоотношения на несемейни младежи членове на Църквата в Северна Америка.

Добре осведомени наблюдатели съобщават, че излизането на срещи почти е изчезнало от университетските градчета и сред несемейните младежи като цяло. То е заменено от нещо, наричано „шляене“ (вж. Bruce A. Chadwick, „*Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage*,“ *Brigham Young University 2002–2003 Speeches* 2003 г. стр. 1-8). Очевидно вие знаете за какво става дума, но аз ще го опиша за онези от нас, които са на средна възраст и по-възрастни и поради това незапознати. „Шляенето“ се състои от известен брой млади мъже и млади жени, които се събират за разни съвместни дейности. То е твърде различно от ходенето на срещи.

В помощ на някои от вас, които не са на средна възраст и по-стари, може би трябва също да опиша какво представлява излизането на среща. За разлика от шляенето ходенето на среща не е колективен спорт. То е разделяне на двойки за изживяване на общуване човек с човек и временно обвързване, което може – но не е задължително, да доведе до брак.

Какво превърна ходенето на срещи в застрашен вид? Не съм сигурен, но виждам някои фактори, които спомагат за това:

1. Културните течения в нашия свят се движат решително срещу обвързването в семейна среда. Например разводът стана юридически лесен, а отглеждането на деца – непопулярно. Тези тенденции против обвързване очевидно подпомагат съпротивата на дявола срещу плана на Отца за Неговите деца. Планът се опяна на спазваните завети или ангажименти. Всичко, което ни отдалява от ангажименти, отслабва възможностите ни да участваме в плана. Срещата предполага ангажимент, дори и за няколко часа. Шляенето не предполага ангажимент, поне не за мъжете, в случай че жените предлагат храна и подслон.
2. Изравняващият ефект на женското движение допринесе за обезкуражаване на срещите. Тъй

като възможностите на жените се увеличили и някои станаха по-агресивни, някои мъже се отказват от желанието си да предприемат традиционната мъжка инициатива, като покана за среща, най-малкото боят се да не им бъде лепнат ужасния етикет „мъжкар-шовинист“.

3. Шляенето се представя в романтична светлина от телевизионните програми за несемейни.
4. Значението и смисълът на една „среща“ също се промени по начин и в посока към обезценяване. Виждам тази тенденция да започва още сред по-малките ни деца. Поради някаква причина гимназистите считат, че трябва да извършат нещо претенциозно или странно, за да предложат среща, особено за нещо като абитуриентския бал, а момичетата смятат, че са длъжни да постъпят по същия начин, когато приемат. Освен това срещата трябва да бъде нещо с голям бюджет. Видях нещо подобно в студентското градче на УБИ през 70-те години. Спомням си, че видях една двойка да отива на вечеря, поднесена от приятели на неделното платно между колоните на движението южно от футболния стадион на УБИ.

Всичко това прави отиването на среща по-трудно. И колкото по-претенциозна е поканата и по-скъпо отиването на среща, толкова по-малко са срещите. Когато срещите стават по-малко и по-претенциозни, това създава очакване една среща да съдържа степен на сериозност или продължителен ангажимент. Подобно очакване допълнително обезкуражава ходенето на среща. Отмина несръчно и евтино телефонно позвъняване, което правеха вашите родители, дядовци и баби, както и аз самия. Тези обаяния бяха нещо такова: „Какво ще правиш довечера?“ „Какво ще кажеш за един филм?“ Или „Какво мислиш за една разходка по центъра?“ Евтините срещи, подобни на тези, могат да бъдат чести и незаплашващи, тъй като не съдържат продължителен ангажимент.

Простите и по-чести срещи позволяват и на мъжете, и на жените да „огледат магазина“ по начин, позволяващ по-добра оценка на възможностите. Старомодното ходене на срещи бе чудесен начин да опознаеш представител на другия пол. То насърчаваше разговорите. Позволяваше да видиш как се отнасяш към другите и как се отнасят към теб, когато присъстват само двама. Даваше възможности да научиш как да започнеш и поддържаеш една зряла връзка. Нищо от това не случва при шляенето.

Несемейни мои братя и сестри, следвайте простия пример на ходенето на срещи и няма да ви се налага да прибегвате до услугите на Интернет-чатове и службите за запознанства – две услуги, които могат да бъдат много опасни или най-малко ненужни и неефективни.

Има още един възможен фактор, съдействащ за отмирането на срещите и развитието на културата на шляенето. Дълги години Църквата съветваше младите хора да не излизат на срещи преди да навършат 16 години. Вероятно някои младежи, особено мъже, са довели този мъдър съвет до крайност и са решили да не ходят на срещи до 26, може би дори до 36 години.

Мъже, ако сте се завърнали от мисия и още се придържате към моделите момче/момиче, които сте били съветвани да следвате на 15 г., време е да пораснете. Съберете кураж и потърсете някой, с който да оформите двойка. Почнете с различни срещи с различни млади жени и когато тази фаза узрее в добра възможност, пристъпете към ухажване. Време е за бракове. Това е нещото, което Господ предвижда за Своите несемейни синове и дъщери. Мъжете имат инициативата и вие, мъже, трябва да пристъпите към това. Ако не знаете какво е това среща, може би следното определение ще помогне. Чух го от 18-годишната си внучка. Една среща трябва да мине теста на трите „П“: (1) предварително планирана, (2) платена, и (3) подреджана по двойки.

Млади жени, съпротивлявайте се на шляенето и поощрявайте срещи, които са прости, нескъпи и чести. Не улеснявайте младите мъже да се групират някъде, където вие, жените, да осигурявате храната. Не субсидирайте любителите на безплатното хапване. Групова дейност от време на време е нещо нормално, но когато виждате мъже, които искат да превърнат основното общуване с другия пол в шляене, мисля, че следва да заключите килера и да залостите вратите.

Ако го направите, би трябвало също да окачите табела „Ще бъде отворено за индивидуални срещи“ или нещо подобно. И моля ви, млади жени, направете нещата по-лесни за тези срамежливи мъже да поискат проста, нескъпа среща. Част от това улесняване е да избягвате да загатвате, че срещата е нещо много сериозно. Ако ще убеждаваме мъжете да канят по-често на срещи, трябва да установим взаимно очакване, че отиването на среща не е създаване на възможност за едно продължаващо обвързване. Накрая, млади жени, ако отказвате среща, бъдете любезни. Иначе можете да пречупите някой

нервен и срамежлив заинтересован и да го унищожите като потенциален партньор, а това може да навреди на някоя друга сестра.

Мои несемейни млади приятели, съветваме ви да насочите общуването си с другия пол в рамките на ходенето на срещи, които имат потенциал да узреят до брак, а не в рамките на шляенето, което има перспективата да узрее до колективни спортове като хандбал. Бракът не е колективна дейност – поне не докато децата не се появят в значително количество.

Сестри, изглежда вие се забавлявахте с началното ми съсредоточаване върху отговорностите на младите несемейни мъже. Сега имам няколко думи за несемейните жени.

Ако просто си отбелязвате времето в очакване на възможности за брак, спрете да чакате. Може никога да нямате възможността за подходящ брак в този живот, тъй че спрете да чакате и започнете да действате. Подгответе се за живот – дори несемеен живот, чрез образование, опит и планиране. Не чакайте щастието да ви бъде предоставено. Потърсете го в служба и учение. Изградете сами живота си. И имайте доверие в Господ. Вашата отдаденост на цял един живот трябва да следва съвета на цар Вениамин „призовавайки всеки ден името Господне, и като останете непоколебими във вярата към това, което трябва да дойде“ (Мосия 4:11).

„Те сами ръководят себе си“

Сега, братя и сестри, има един експерт-свидетел, когото искам да покания тук на трибуната. Това е моята съпруга, Кристен, която беше несемейна за около 35 години преди да сключим брак. Искам да я помоля да дойде тук и да сподели това, което е в сърцето ѝ.

Сестра Кристен Оукс: Благодаря ви, старейшина Нелсън. Омъжих се когато бях на около 45 години, и се чувствам, сякаш съм станала рекламно лице за „стара“.

Преди да започна, искам да ви кажа колко много сте обичани от вашия Небесен Отец. Ние сме в Оуклънд, и току-що бяхме в центъра за посетители от другата страна на пътя с президента на мисия Робърт Бауман. Видях известната статуя на Христос и посланието на живия Месия, и то намери място в сърцето ми. Това е вашето време. Нека то да бъде от полза, като го отдадете на вашия Небесен Отец.

Ценя това, което президент Пакър казва за Единението. Единението не е нещо, което се случва в края на живота ни. То е нещо, което се случва всеки ден от живота ни. И така казвам на нашите несемейни сестри: нека да е от полза.

Може да бъде много болезнено да бъдеш несемейна за толкова продължително време, особено в една семейна църква. Знам какво е чувството. На 50-тия ми рожден ден моят зет четеше вестника. Той каза: „Хей, тук във вестника пише, че на 50 години шансовете ти да бъдеш убит при терористична атака са по-големи, отколкото тези да сключиш брак.“ Знаех, че ходенето на срещи беше трудно, когато той каза това, но не се отказах. Това не е терористична дейност.

Бих ви посъветвала – имайте равновесие. Като несемейна жена трябваше да продължа напред. Получих докторска степен и толкова се увлякох в професията си, че забравих да бъда добър човек. Искам да кажа на всички в тази зала - винаги помнете, че първото ви призвание е да сте баща или майка. Развийте тези домашни качества, уменията на любов и служба. Като неомъжена трябваше да търся начини да служа, и сега го правя всяка вечер край масата. Толкова съм благодарна за това.

В заключение си мисля за болезнените моменти в живота ни. Те ще се случат, независимо дали сте несемеен или не. Може да имате дете, което е много болно, или да умре ваш близък, или през някакво време на живота ви да сте много самотни. Може да изгубите дете или да преживеете ситуация, над която нямате контрол, като продължително заболяване например. Бих ви помолила да предадете това на Небесния Отец. В Еламан 3:35 четем, че ако отдадем сърцата си на Бога, всички наши действия служат за наше осветление, и по този начин всяко едно изживяване се превръща в благословено.

Вие сте любимата ми група от хора по целия свят. Вие сте ми най-скъпи, защото знам какво е да съм на ваше място; бях там за много, много време.

Искам вие да знаете, че това е Църквата на живия Бог, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това е Неговата Църква. Толкова съм благодарна, че имаме жив пророк, президент Гордън Б. Хинкли. И най-важното, знам че имаме Небесен Отец, Който ни обича, тъй като Той беше най-добрият ми приятел, когато нямаше никой друг, който да ме обича. Казвам това в името на Исус Христос, амин.

Старейшина Даллин Х. Оукс: Благодаря ти, Кристен. Сега, братя и сестри, ако сте обезпокоени от нещо, казано от мен дотук, чуйте внимателно какво ще кажа отгук нататък. Може би сте млад мъж, който се чувства притеснен от това, което казах за необходимостта да започнете модел на срещи, които да доведат до брак, или млада жена, обезпокоено от това, което казах за нуждата да се справите със своя живот.

Ако смятате, че сте специален случай, тъй че настоящият съвет, който отправих, не се отнася до вас, моля не ми пишете писмо. Защо бих отправил тази молба? Научих, че подобен пряк съвет, който дадох, води до голям брой писма от хора, които смятат, че са изключение и които искат от мен потвърждение, че казаните от мен неща просто не се отнасят за тях в техните специални обстоятелства.

Мога най-добре да обясня защо не мога да предложа много утеха в отговор на подобно писмо, като ви разкажа случката, която имах с човек, който се притесняваше от едно общо правило. Изнасях реч, в която се позовавах на заповедта „Не убивай“ (Изход 20:13). След това при мен дойде човек, облян в сълзи, който заяви, че казаното от мен показва, че за него няма надежда. „Какво имате предвид?“, попитах го аз.

Той обясни, че по време на войната в Корея бил картечар. По време на една фронтална атака картечницата му покосила десетки противникови пехотинци. Телата им така се натрупали пред картечницата, че той и хората му трябвало да ги разбутват настрана, за да поддържат обсега си на стрелба. Той убил сто тичи, и сега трябвало да отиде в пкъла, защото аз съм заявил, че Господ заповядал „Не убивай“.

Обяснението, което дадох на този мъж, е същото, което давам на вас, ако смятате, че сте изключение от това, което казах. Като Висш ръководител имам отговорността да проповядвам общи принципи. Когато правя това, не се опитвам да определя всички изключения. От някои правила има изключения. Например ние вярваме, че заповедта не е нарушена вследствие на убийство по законна заповед във въоръжен конфликт. Но не ме молете да давам мнение по вашето изключение. Аз само преподавам общите правила. Дали едно изключение се отнася до вас е ваша отговорност. Вие следва сами да уточните това насаме с Господ.

Пророкът Джозеф Смит казва същото нещо по друг начин. Запитан как ръководи такава разнородна група светии, той казва „Аз ги уча на правилните

принципи, и те сами ръководят себе си" (цитирано в Джон Тейлър, „The Organization of the Church,” *Millennial Star*, 15 ноем. 1851 г., стр. 339). В това, което току-що казах, просто ви уча на правилните принципи и поканвам всеки от вас да действа според тези принципи, като ръководи себе си.

Братя и сестри, с удоволствие бях с вас тази вечер. Моля се нещата, които бяха изречени тази вечер, да се озват в сърцата ви и да бъдат разбрани чрез силата на Светия Дух, изпълнявайки замисъла, с който са изречени – да благословят живота ви, да дадат утеха на страдащите и да дадат повод за размисъл на онези, които се чувстват твърде удобно.

Това е Църквата на Исус Христос. Той страда в Гетсиманската градина и умря в ужасна агония на Голгота, за да ни осигури безсмъртието и да даде възможността за вечен живот. Моля се Господ да благослови всеки един от нас в неговите усилия да спазва Господните заповеди, да насочваме погледи все по-нависоко, да изпълним всекидневните решения, които нарекох спокойно и стабилно отдаване на цял един живот. Това е Църквата на Исус Христос, възстановена в тези последни дни, с властта на свещеничеството и пълнотата на Неговото Евангелие. За това давам свидетелство, като призовавам благословиите Господни върху вас, прекрасни мой приятели, в името на Исус Христос, амин.